

கல்வாரியை ஒவ்வொரு நாளும் நினைவுகூர வேண்டும்!

யோவான் 19:30, “இயேசு... கூறினார், எல்லாம் முடிந்தது.”

இதைப் பற்றி தீர்க்கத்தரிசி என்ன கூறினார் என்பதைக் கேளுங்கள்:

கல்வாரியை ஒவ்வொரு நாளும் இது நினைவுகூரப்பட வேண்டும். மேலும், இதைப் பற்றி நாம் நிறையக் கேட்டிருக்கிறோம், நிறைய வாசித்திருக்கிறோம். காலத்தின் தொடக்கத்திலிருந்தே போதகர்கள் இதைப் பற்றிப் பிரசங்கித்து வந்திருக்கிறார்கள். யுகங்கள் தோறும் பாடகர்கள் இதைப் பாடியிருக்கிறார்கள். இது நடப்பதற்கு நான்காயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தீர்க்கத்தரிசிகள் இதை முன்னறிவித்தார்கள் (சங்கீதம் 22:1-18; ஏசாயா 50:6; 53:1-12), இன்றைய தீர்க்கத்தரிசிகளும் அது நடந்த காலத்தைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார்கள். இது மிகவும் முக்கியமான ஒரு நாள்.

பூமியில் இறைவன் உதிக்கவிட்ட நாட்களிலேயே இது மிகவும் முக்கியமான நாட்களில் ஒன்றாகும்.

மிகச்சிறந்த நாட்களில் ஒன்றாகவும் இருப்பதால், அந்த நாள் நமக்கு உணர்த்திய மூன்று வெவ்வேறு விஷயங்களைப் பார்ப்போம். நாம் நூற்றுக்கணக்கான விஷயங்களை எடுத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால், அடுத்த சில கணங்களுக்கு நாம் பார்க்க விரும்பும், கல்வாரி நமக்கு உணர்த்திய மூன்று வெவ்வேறு முக்கிய விஷயங்களை மட்டும் நான் தேர்ந்தெடுத்துள்ளேன். மேலும், அது இங்குள்ள ஒவ்வொரு பாவியையும் குற்றவுணர்ச்சிக்கு உள்ளாக்கும் என்றும், ஒவ்வொரு பரிசுத்தவானையும் முழங்காலிடச் செய்யும் என்றும், ஒவ்வொரு நோயாளியும் தேவனிடம் தங்கள் விசுவாசத்தை உயர்த்தி குணமடைந்து செல்லச் செய்யும் என்றும், ஒவ்வொரு பாவியும் இரட்சிக்கப்படுவான் என்றும், ஒவ்வொரு விசுவாச துரோகியும் திரும்பி வந்து தன்னைக் குறித்து வெட்கப்படுவான் என்றும் நான் ஜெபிக்கிறேன். மேலும் ஒவ்வொரு பரிசுத்தவானும் மகிழ்ந்து, புதிய பிடிப்பையும் புதிய நம்பிக்கையையும் பெற்றுக்கொள்வார்களாக.

நமக்கும் உலகத்திற்கும் அது தரும் மிக முக்கியமான ஒரு விஷயம் என்னவென்றால், கல்வாரி அது பாவப் பிரச்சினையை ஒரேயடியாகத் தீர்த்துவிட்டது (1 யோவான் 3:9 5:18). மனிதன் பாவத்திற்குக் குற்றவாளியாகக் காணப்பட்டான், மேலும் பாவம் என்பது எந்த மனிதனாலும் செலுத்த முடியாத ஒரு தண்டனையாக இருந்தது (ரோமர் 3:23,27). அந்தத் தண்டனை, அதைச் செலுத்த ஒருவரும் இல்லாத அளவுக்கு மிகவும் கடுமையாக இருந்தது. அந்தத் தண்டனை எந்த மனிதனாலும் செலுத்த முடியாத அளவுக்குக் கடுமையாக இருக்க வேண்டும் என்றும், அதை அவரே செலுத்த வேண்டும் என்பதற்காகவே தேவன் அதை அவ்வாறு நியமித்தார் என்றும் நான் உண்மையாக நம்புகிறேன் (ஏசாயா 53:4-5; எபிரேயர் 2:14-16).

இப்போது, பாவத்திற்கான தண்டனை மரணமாக இருந்தது. (ரோமர் 6:23). நாம் எல்லாரும் பாவத்தில் பிறந்து, அக்கிரமத்தில் உருவாக்கப்பட்டோம்; உலகத்தில் பொய் பேசிக்கொண்டு வந்திருக்கிறோம் (ஏசாயா 64:6; ரோ.3:4; சங்கீதம் 116:11). ஆகையால், நம்மில் தகுதியானவர் ஒருவரும் இருக்கவில்லை, பூமியில் தகுதியான ஒருவரையும் அவர்களால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை (வெளி. 5:1-5).

மேலும் பாவம் பூமியில் தொடங்கவில்லை. பாவம் பரலோகத்தில் தொடங்கியது. லூசிபர், பிசாக், பூமியைத் தாக்குவதற்கு முன்பே தனது கீழ்ப்படியாமைக்காக தண்டிக்கப்பட்ட ஒரு ஜீவனாக இருந்தான். பாவம் பரலோகத்தில் தொடங்கியது, அங்கே தேவன் மனிதர்களை வைத்த அதே அடிப்படையில் தேவதூதர்களையும் மற்றவர்களையும் வைத்தார். ஜீவ விருட்சம், மற்றும் அறிவு விருட்சம், அங்கே மனிதன் தனது தெரிவைச் செய்துகொள்ள முடிந்தது (ஆதி. 2:15-17). மேலும், தனது தெரிவைச் செய்வதற்கான முதன்மை உரிமை லூசிபருக்குக் கொடுக்கப்பட்டபோது, தேவன் வைத்திருந்ததைவிடச் சிறந்த ஒன்றை அவன் விரும்பினான். அதுவே பிரச்சனைக்கு ஆரம்பமாக அமைந்தது (ஏசாயா 14:12-15; எசேக்கியேல் 28:11-17).

முதலில், அந்த நாளின் அர்த்தம் என்ன என்பதை நாம் தேட வேண்டும். இரண்டாவதாக, அந்த நாள் நமக்கு என்ன செய்திருக்கிறது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். இப்போது, மூன்றாவதாக, அந்த நாளுக்காக நாம் என்ன செய்ய வேண்டும், என்ன செய்ய வேண்டும் என்று பார்ப்போம்.

முதலாவதாக, நாம் அதை ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும், ஏனெனில் அது ஒரு மகத்தான நாள், எல்லா நாட்களிலும் மிகச் சிறந்த நாள். பாவத்திற்கான விலை நிர்ணயிக்கப்பட்டது. சாத்தானின் வல்லமை முறியடிக்கப்பட்டது (கொலோ. 2:13-15; ஆதி. 3:15). இப்போது, அதற்குப் பதிலாக நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைப் பார்க்க விரும்புகிறோம்.

இப்போது, அதற்குப் பதிலாக, இயேசு கல்வாரியில் மரித்தபோது, அந்த நாளில் அவர் நம்முடைய பாவங்களுக்கான விலையைச் செலுத்தியது மட்டுமல்லாமல், நாம் அவரைப் பின்பற்றுவதற்கான ஒரு வழியையும் ஏற்படுத்தினார் (எபி. 10:19-23). ஏனெனில், விழுந்து மீட்கப்பட்ட ஆதாமாகிய நாம், சகல இயற்கையையும் அடக்கிய ஆவியானவரால் வழிநடத்தப்பட்ட முதல் ஆதாமாகிய ஆதாமைப் போல... (1 கொரிந்தியர் 15:45-50). அப்படியானால், பூமியின் மனிதர்களாகிய நாம், கிறிஸ்துவினால் மீட்கப்பட்டு Calvary, அவரைப் பின்பற்றலாம்.

உங்களுக்கு அதன் அர்த்தம் இதுதான் : கல்வாரி நெடுஞ்சாலையில் (ஏசாயா 35:8) --அன்று உங்களுக்காகத் திறக்கப்பட்டது.

இப்போது, அவர் கல்வாரியில் மரித்தபோது, ஒரு வழியை உண்டாக்கினார். நீங்களும் நானும் அதன்படி வாழ்வதற்காக, அவர் பரிசுத்த ஆவியானவரை, அதாவது அந்த வழியை பூமிக்குத் திரும்ப அனுப்பினார் (லூக்கா 24:48-49). அவரைப் பின்பற்றுவதற்கு கல்வாரி நமக்கு உணர்த்தும் அர்த்தம் இதுதான்.

முதலில், அதை ஆராய்ந்து பாருங்கள். அது நமக்கு என்ன செய்தது என்று பாருங்கள், இப்போது அதைக் குறித்து நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்? நீங்களும்

நானும் என்ன செய்ய வேண்டும்? இப்போது, நாம், "சரி, நான் அதைப் பாராட்டுகிறேன். அது மிகவும் நல்லது" என்று சொல்கிறோம். ஆனால் நாம் அதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அதை ஏற்றுக்கொள்வது என்பது, அவருடைய ஆளுமையாகிய கிறிஸ்துவை நம் இதயத்தில் ஏற்றுக்கொள்வதாகும் (யோவான் 1:12-13; 17:3). அப்போது நாம் பாவத்திலிருந்து விடுதலையாவோம் (ரோ.8:1-2). ஆகையால், நம்மீது எந்தப் பாவச் சங்கிலிகளும் தொங்கிக்கொண்டிருக்காது. நாம் ஒருபோதும் பாவம் செய்யாதது போலவே... (ரோமர்6:1518; கலாத்தியர்3:13).

அந்த பரிபூரண தியாகம் எங்களை பரிபூரணமாக்கியது. (எப். 10:1014). ஏனெனில் இயேசு, "பரலோகத்திலிருக்கிற உங்கள் பிதா பரிபூரணராக இருப்பதுபோல, நீங்களும் பரிபூரணராக இருங்கள்" என்றார் (மத். 5:48). அதன்பின் செய்ய வேண்டியது ஒன்றுமில்லை, ஆனால் நாம் தேவனுடைய பிரசன்னத்தில் பரிபூரணமாக்கப்படுகிறோம்.

இப்போது, அங்கேதான் நாம் நமது நிலையை இழக்கிறோம். நாம் விழித்திருக்காவிட்டால், நாம் முன்பு எப்படி இருந்தோம் என்று திரும்பிப் பார்க்க முயல்கிறோம்; நாம் முன்பு எப்படி இருந்தோம் என்று திரும்பிப் பார்க்கும் வரை, அந்தத் தியாகம் நமக்கு அர்த்தமற்றதாகிவிடும். ஓ, திருச்சபையே, உங்களால் இதைப் பார்க்க முடியவில்லையா? நான் அந்த வேலையைச் செய்ய முயற்சிக்க மாட்டேன்; என்னால் முடியாது, உங்களாலும் முடியாது. முயற்சி செய்ய வேண்டிய அவசியமே இல்லை. நீங்கள் செய்ததையே திரும்பிப் பார்க்கும் வரை, நீங்கள் தொடக்கத்திலேயே தொலைந்து போனவர்கள்தான். ஆனால் நீங்கள் செய்ததைத் திரும்பிப் பார்க்காதீர்கள், கல்வாரியில் அந்த நான் உங்களுக்கு என்ன செய்தது என்று பாருங்கள்.

அது உங்கள் விலையைச் செலுத்தியது (1 பேதுரு 1:18-20). அது கேள்விக்குத் தீர்வு கண்டது. உங்கள் பாவங்கள் கருஞ்சிவப்பாகவும், பனியைப் போல வெண்மையாகவும் இருக்கின்றன: சிவப்பாகக் கருஞ்சிவப்பு, வெண்மையாகக் கம்பளி (ஏசாயா 1:18). அப்படியானால் உங்களுக்குப் பாவம் இல்லை. நீங்கள் முற்றிலும் பாவமற்றவர். நீங்கள் என்ன செய்திருந்தாலும் அல்லது என்ன செய்துகொண்டிருந்தாலும், நீங்கள் பாவமற்றவரே. நீங்கள் இயேசு கிறிஸ்துவை உங்கள் இரட்சகராக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கும் வரை, உங்கள் பாவங்கள் மன்னிக்கப்படுகின்றன. மன்னிக்கப்பட்ட எதுவும் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டு மறக்கப்படுகிறது (எரேமியா31:34b).

அப்படியானால் அது என்ன செய்கிறது? அந்த நிபந்தனைக்குப் பிறகு, அவரைப் பின்பற்றவும், அவரைப் பின்பற்றி வரும் மற்றவர்களுக்கு அவர் செய்தது போலவே செய்யவும், அது அவருடைய ஆவியை உங்களுக்கு அளிக்கிறது.

அவர் ஒரு தனி மனிதர், ஒரு பரிபூரண மனிதர். அவர் தம் உயிரைக் கொடுத்து, உங்களுக்கு ஒரு முன்மாதிரியை உருவாக்கினார்.

இப்போது, நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்? நான் முதலில் சொல்ல விரும்புவது இதுதான்: இயேசு ஒருபோதும் தமக்காக வாழவில்லை. அவருடைய வாழ்வு மற்றவர்களுக்காகச் செலவிடப்பட்டது. அதுவே முழுமையான நித்திய ஜீவன். நீங்கள் தேவாலயத்திற்குச் சென்று நல்ல காரியங்களைச் செய்கிறீர்கள் என்று

சொல்லும்போது, அது நல்லதுதான். ஆனால், உங்கள் வாழ்க்கையை உங்களுக்காகவே வாழும்போது, உங்களுக்கு நித்திய ஜீவன் இல்லை. நித்திய ஜீவன் என்பது மற்றவர்களுக்காக வாழ்வதே ஆகும் (2 கொரிந்தியர் 5:14-15; மத்தேயு 25:31-40).

அவர் தேவ ஆட்டுக்குட்டியாக வந்தபோது அது நிரூபிக்கப்பட்டது (யோவான் 1:29). அவர் தமக்காக வாழாததால், வாழ்ந்து நித்திய ஜீவனைப் பெற்றார். அவர் மற்றவர்களுக்காக வாழ்ந்தார். அந்த நாளைப் பெறுவதன் மூலம் நீங்களும் நித்திய ஜீவனைப் பெறுகிறீர்கள், அதன் பிறகு நீங்கள் உங்களுக்காக வாழ்வதில்லை. நீங்கள் மற்றவர்களுக்காக வாழ்கிறீர்கள். (ரோமர் 14:7-8).

"உன்னை இப்படிப்பட்ட மோசமான பெயர்களில் அழைப்பதை நீ எப்படி சும்மா பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாய்?" என்று ஒருவர் கேட்டார். நீ உனக்காக வாழவில்லை. அந்த மனிதனைத் திருத்தும் பொருட்டு நீ மற்றவர்களுக்காக வாழ்கிறாய். (1 யோவான் 5:16). நீங்கள் குமாரர் ஆகிறீர்கள். இதில் உள்ள சிக்கல் என்னவென்றால், அவர்கள் குமாரர்கள் என்பதை சபை மறந்துவிட்டது. நீங்கள் குமாரர்கள் (சலா. 4:6-7). நீங்கள் கிறிஸ்துவின் இடத்தைப் பிடிக்கிறீர்கள் (2 கொரிந்தியர் 5:20). நீங்கள் மகன்கள்; எனவே உங்களுக்காக வாழாதீர்கள்; பிறருக்காக வாழுங்கள்.

சரி, தீர்க்கத்தரிசி, நான் இந்தச் சகோதரருக்காக வாழ முடியும், ஏனென்றால் அவர் நிச்சயமாக ஒரு நல்ல மனிதர். அதுவல்ல விஷயம். உங்களை வெறுக்கும் அந்த மனிதனுக்காக வாழுங்கள். தங்களால் முடிந்தால் உங்களைக் கொல்லக்கூடிய அந்த நபருக்காக வாழுங்கள். அதைத்தான் அவர்கள் அவருக்குச் செய்தார்கள். அவர்கள் அவரைக் கொன்றார்கள், அவர் அவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக மரித்தார். அதுதான் நித்திய ஜீவன். அதை உங்கள் நெஞ்சில் ஏந்தும்போது, நீங்கள் பரலோகத்தை எதிர்நோக்குகிறீர்கள். ஆனால், உங்கள் சொந்த உடைமைகளைத் தியாகம் செய்யுங்கள்; ஆடு தன் கம்பளியைக் கொடுப்பது போல அவற்றை விட்டுக்கொடுங்கள். நீங்கள் கல்வாரியை நோக்கிப் பார்க்கிறீர்கள்.

விசுவாசிகளுக்கு நித்திய ஜீவனைக் கொடுப்பதே திருச்சபையில் வல்லமையைக் கொண்டிருப்பதாகும் (யோவான் 14:12). பரிசுத்த ஆவியானவர் வந்து, ஜீவனைக் கொடுப்பதற்காக திருச்சபையின் கைகளில் கொடுக்கப்பட்டார். ஓ, அதுதான் அதன் கல்வாரி அர்த்தம். [1]

மகா மேய்ப்பர் அடிக்கப்பட்டபோது, அதாவது, மகா ஆட்டுத் தீர்க்கத்தரிசி அங்கே அடிக்கப்பட்டபோது, அவர், “முடிந்தது!” என்றார் (யோவான் 19:30). அந்த நிமிடமே, இந்த மேய்ப்பர் அடிக்கப்பட்டவுடனேயே, எல்லாம் முடிந்துவிட்டது. பாவம் தீர்க்கப்பட்டது, இனி பாவம் இல்லை. அவர்கள் சுத்தமானார்கள், தண்டனை செலுத்தப்பட்டது. ஜீவபுஸ்தகத்தில் பெயர்கள் எழுதப்பட்டிருந்த விசுவாசிகளுக்கும், உலகத் தோற்றத்திற்கு முன்பே முன்குறிக்கப்பட்டவர்களுக்கும், இயேசு 'முடிந்தது' என்று சொன்ன அந்த நிமிடத்திலேயே எல்லாம் முடிந்தது. அந்த மகா மேய்ப்பராகிய அவர், தம்முடைய ஆடுகளுக்காக வந்திருந்தார் (யோவான் 10:1418). அது முடிந்தது, தேவனுடைய

வலது கை அவருடைய மார்பிலிருந்து இழுக்கப்பட்டு, அடிக்கப்பட்டது. பின்னர் உயிர்த்தெழுதல் நாளில், அவர் அதைத் திரும்பக் கொடுத்து, மீண்டும் தம் மார்புக்கு உயர்த்தினார், மேலும் பாவம் நம்மை அழைத்துச் சென்ற ஆதித் தோட்டத்திற்கு நம்மை மீட்டுத் திரும்ப அழைத்து வருவதற்காக, தம்முடைய வார்த்தையின் வடிவத்தில் அதை உங்களுக்கும் எனக்கும் நீட்டினார். அவருடைய மகத்தான இதயத்தின் மறைக்கப்பட்ட இரகசியம் ஒரு தீர்க்கதரிசி-மேய்ப்பரால் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. அது ஒரு மேய்ப்பரால், தீர்க்கதரிசி-மேய்ப்பரால் வெளிப்படுத்தப்பட்டது.

அந்த நாளில் மலைகள் துள்ளிக் குதித்து ஆர்ப்பரித்ததில் ஆச்சரியமில்லை. சூரியன் தன் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு மகிழ்ச்சியால் அலறியதில் ஆச்சரியமில்லை (மத்தேயு 27:45-53). இயற்கை அனைத்தும் கட்டுக்கடங்காமல் போனதில் ஆச்சரியமில்லை; காற்று மரங்களை உலுக்கி, அவை குலுங்கி குலுங்கி, மகிழ்ச்சியடைந்து, துள்ளிக் குதித்தன. மலையின்மேல் இருந்த தீர்க்கதரிசி-மேய்ப்பர், ஜீவபுஸ்தகத்தில் இருந்த ஒவ்வொரு பெயரையும் மீட்பதை அவர்கள் கண்டார்கள். தங்கள் சொந்த சுபாவமும் மீட்கப்பட்டதை அவர்கள் கண்டார்கள்! அவர்கள் அலறினார்கள், துள்ளிக் குதித்தார்கள். உலகம் பூகம்பத்தில் மூழ்கியது. மலைகள் பிளந்தன, பாறைகள் விழுந்தன. சூரியன் அஸ்தமித்தது. எல்லாம் நிறைவேறின. எந்தவொரு கூட்டத்தைப் போலவே, மேய்ப்பர் உங்களிடம் "முடிந்தது!" என்று வெளிப்படுத்துகிறார். [2]

தேவன் அந்த சரீரத்தைப் பார்த்தபோது... கெத்செமனே தோட்டத்தில் ஆவியானவர் அவரைவிட்டு நீங்கினார். அவர் ஒரு மனிதனாக மரிக்க வேண்டியிருந்தது (யோவான் 19:2530). நண்பர்களே, நினைவில் கொள்ளுங்கள், அவர் அதைச் செய்ய வேண்டிய அவசியமில்லை. அது தேவன். தேவன் அந்த மாம்சத்தை, அதாவது மனித மாம்சத்தை, அபிஷேகம் செய்தார் (ரோ.8:3-4). அவர் தேவனாக அங்கே சென்றிருந்தால், அவர் ஒருபோதும் அந்த விதமான மரணத்தை அடைந்திருக்க மாட்டார்; தேவனைக் கொல்ல முடியாது. ஆனால் அவர் அதைச் செய்ய வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆனால், நினைவில் கொள்ளுங்கள், அவர் தம்மில் உங்களுடன் அங்கே சென்றார். பாருங்கள், தேவன் இதுவரை மணவாட்டியை மணமகனிடமிருந்து பிரித்ததில்லை. எனவே தேவன் கிறிஸ்துவின் சரீரத்தைப் பார்த்தபோது, அவர் ஆணும் பெண்ணும் இருவரையும் கண்டார். அனைத்தும் அந்த ஒரே சரீரத்தில் மீட்கப்பட்டது. பார்த்தீர்களா? அவர்கள் ஒரே, ஒரே, ஒரே வார்த்தை. மணமகனைக் குறித்துப் பேசிய அதே வார்த்தை, மணவாட்டியைக் குறித்தும் பேசுகிறது!

சரி, மணவாட்டி வந்து, அவரைப் பற்றி வாக்களிக்கப்பட்ட அனைத்தையும் வெளிப்படுத்தத் தவற முடியுமா? மணவாட்டி வந்து, அவர் மணவாட்டியாக இல்லாமல் போக முடியுமா? ஆனால், அவர் எல்லாவற்றையும் செய்து, அதன்பின் மரித்தோரிலிருந்து தம்மை எழுப்பி அதை நிரூபித்தபோது, மணவாட்டியும் அதே காரியத்தைச் செய்ய வேண்டாமா? இந்தக் கடைசி நாட்களில் அவள் எப்படி இருப்பாள் என்று தேவவார்த்தை சொன்னதோ, அப்படியே அவள் இருக்க வேண்டாமா? அவள் மல்கியா 4-ஆம் அதிகாரத்தின் வழியாகத் திரும்பி வர

வேண்டாமா? அவள் மரித்தோரின் நாட்களில் இருந்ததுபோல வெளிப்பட வேண்டாமா சோதோம்? உலகம் இப்போது இருப்பது போலவே இருக்க வேண்டாமா? நமக்கு அறிவிக்கப்பட்ட தேவவார்த்தையின் பரிபூரண அடையாளம் இவையல்லவா?

ஆனால் தேவன் மணமகளில் மணமகளை முன்னறிந்தார். அல்லேலூயா! இதோ, தம் மனைவியைக் காப்பாற்ற, ஆதாமைப் போலவே, அவரும் அவளுடன் செல்ல வேண்டியிருந்தது. ஆதாம் தான் என்ன செய்கிறோம் என்பதை அறிந்திருந்தான்; ஏவாள் தான் என்ன செய்கிறோம் என்பதை அறியவில்லை, ஆனால் ஆதாம் தன் மனைவியுடன் வெளியேறினான். பார்த்தீர்களா? மேலும் இயேசு தம் மனைவியின் இடத்தைப் பிடித்து, அவளுக்காக பாவமானார். நினைவில் கொள்ளுங்கள், அவர் உங்களானார், நீங்கள் அவருடைய இடத்தில் நிற்கும்படி அவர் உங்கள் தண்டனையை ஏற்றுக்கொண்டார். நீங்கள் அவருடைய இடத்தில் நிற்கும்படி அவர் உங்கள் இடத்தில் நின்றார். என்னவொரு அன்பு! என்னவொரு ஐக்கியம்! அதை நாம் எப்படி மறுக்க முடியும்? நண்பரே, அவரை நேசிப்பதைத் தவிர வேறு எதையும் நாம் எப்படிச் செய்ய முடியும்? [3]

குறிப்பு:

[1] “கல்வாரியில் அந்த நாள்” (60-0925), பக். 7-8, 14-19

[2] “ஏன் அவர்கள் மேய்ப்பர்களாக இருக்க வேண்டியிருந்தது” (64-1221), பத்தி. 181-182

[3] “அது சூரிய உதயம்” (65-0418M), பக். 34-35

Spiritual Building-Stone No. 1 (new 2010) from the Revealed Word of this hour, compiled by: Gerd Rodewald, Friedenstr. 69, D-75328 Schömburg, Germany.

www.biblebelievers.de, Fax: (+49) 72 35 33 06

வேதத்தின்படி நேரான ஒரு செய்தியுடன் ஒருவர் வருகிறார், பூமி முழுவதும் விரைவான கிரியைகள் வரும். தேவனால் முன்னரே நியமிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு வித்தும் அதைக் கேட்கும் வரை, இந்த விதைகள் செய்தித்தாள்களிலும், வாசிப்புப் பொருட்களிலும் பரவும்.

[தீர்க்கத்தரிசி, நடத்தை-ஒழுங்கு-போதனை“, பக்கம் 724]

Translated by: Mr. Jayanatha Anbarasu

Tamil Editor:

Pastor W.S. Vedha,

Spiritual Building – Stone Ministry,

Post Box: 54,

Pollachi 642001.

Message By: Pastor Gerd Rodewald